

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 17/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti BSM, s. r. o., Ružová dolina 8, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou KUTAN & PARTNERS, s. r. o., Laurinská 18, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Ján Kutan, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 134/2007 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 30/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti BSM, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti BSM, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 134/2007 (ďalej len „konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 30/2016 (ďalej len „konanie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 13. júla 2007 začalo na návrh [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), na okresnom súde konanie o zaplatenie 100 000 Sk (3 319,39 €) s príslušenstvom proti žalovanému v 1. rade [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný v 1. rade“), a žalovanému v 2. rade – sťažovateľovi.

Okresný súd uznesením č. k. 27 Cb 134/2007-40 zo 6. decembra 2007 vyhovel námietke žalovaného v 1. rade podľa § 106 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v rozhodnom čase (ďalej len „OSP“), že pre prípad sporu bola dohodnutá príslušnosť Stáleho rozhodcovského súdu Asociácie bánk v Bratislave (ďalej len „stály rozhodcovský súd“), a preto konanie proti žalovanému v 1. rade zastavil.

Sťažovateľ uvádza, že v tejto fáze napadnutého konania bola vec na základe rozvrhu práce okresného súdu pridelená zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ].

Dňa 21. decembra 2007 žalobca vzal svoj návrh proti žalovanému v 1. rade podľa § 96 OSP späť a obrátil sa vo veci na stály rozhodcovský súd.

Dňa 29. februára 2008 sťažovateľ zaslal okresnému súdu podanie, ktorého obsahom bolo konštatovanie, že prvým úkonom zo strany okresného súdu bolo doručenie uznesenia č. k. 27 Cb 134/2007-40 zo 6. decembra 2007 o zastavení konania voči žalovanému v 1. rade. Sťažovateľ preto žiadal okresný súd o zaslanie žaloby, aby mohol aj on zaujať relevantné stanovisko k veci prostredníctvom vyjadrenia.

Okresný súd 30. júla 2008 doručil sťažovateľovi žalobu podanú žalobcom ešte z 13. júla 2007, ako aj späťvzatie návrhu voči žalovanému v 1. rade z 21. decembra 2007. Sťažovateľ poukazuje na to, že žaloba mu bola doručená viac ako jeden rok po jej podaní.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že prvé pojednávanie vo veci bolo nariadené na 29. január 2009, t. j. viac ako 18 mesiacov po podaní žaloby. Vec bola zároveň pridelená v poradí druhej zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ]. Na predmetné pojednávanie boli predvolaní [REDAKOVANÉ] - vtedy ako žalovaný v 1. rade (aj keď bol návrh zo strany žalobcu vzatý späť, pozn. sťažovateľa), a sťažovateľ na účely vypočutia vo veci. Na záver pojednávania bolo vyhlásené uznesenie, ktorého obsahom bolo „*odročenie pojednávania na neurčito, predvolanie p. [REDAKOVANÉ] a vyžiadanie stanoviska Komory účtovných a daňových poradcov*“.

Dňa 29. januára 2009 okresný súd uznesením č. k. 27 Cb 134/2007-95 rozhodol o rozšírení petitu žaloby na podnet žalobcu o plnú náhradu trov konania.

Ďalšie pojednávanie vo veci bolo nariadené na 23. september 2011, t. j. 32 mesiacov od posledného pojednávania. Spis aj celá vec bola prerokúvaná v poradí už tretím zákonným sudcom, ktorým bola v tomto prípade [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ uvádza, že „*žalobca na pojednávaní aj naďalej trval na vypočutí svedkyne p. [REDAKOVANÉ]*. Na pojednávaní bol zo strany Žalobcu predložený taktiež návrh na prerušenie konania podľa ust. § 110 O. s. p. resp. § 109 O. s. p. Predmetný návrh bol zo strany konajúceho súdu dňa 10. 12. 2012 zamietnutý, nakoľko neboli splnené podmienky pre prerušenie konania na základe ani jedného zo zmienených ustanovení O. s. p.“. Okresný súd odročil pojednávanie na neurčito na účely oboznámenia sa s konaním vedeným na okresnom súde pod sp. zn. 32 Cb 232/2010, ktorého obsahom bolo odvolanie proti rozhodnutiu stáleho rozhodcovského súdu vo veci uplatnenia rovnakého nároku zo strany žalobcu voči [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ zastáva názor, že predmetné odročenie bolo zjavne nehospodárne, pretože okresný súd mohol v konaní pokračovať aj bez oboznámenia sa s konaním vedeným pod sp. zn. 32 Cb 232/2010.

Dňa 10. mája 2013 sa konalo vo veci v poradí len tretie pojednávanie, na ktorom okresný súd iba konštatoval nemožnosť doručenia predvolania svedkyňi [REDACTED]. Pojednávanie okresný súd následne odročil opäť na neurčito z dôvodu, že žalobca trvá na výsluchu svedkyne. Sťažovateľ poukazuje na to, že počas celého konania poukazoval na fakt, že uvedená svedkyňa je po celú dobu zamestnankyňou žalobcu.

Sťažovateľ zastáva názor, že zo strany okresného súdu „neboli vykonávané úkony, ktoré by smerovali k ukončeniu predmetnej veci. Naopak vec bola postupne pridelená trom sudkyňiam, z ktorých ani jedna (okrem pojednávania konaného dňa 29. 01. 2009) nekonala vo veci v súlade so zásadou efektívnosti a hospodárnosti konania. Konajúci súd mal podľa ustanovení § 100 ods. 1 O. s. p. povinnosť konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Samotné vyjadrenie konajúcej sudkyne [REDACTED], že pojednávanie odročila na neurčito s poznámkou, že termín pojednávania vytýči najskôr v roku 2014, viac ako len naznačuje nesystematickosť celého konania.“.

Podľa sťažovateľa skutkový stav veci je jednoduchý a hodnotenie dôkazov trvalo nepomerne dlho vzhľadom na zložitosť predmetu konania.

Pokiaľ ide neúspešné predvolanie svedkyne [REDACTED], ktoré bolo zjavne najdôležitejším elementom, ktorý podľa názoru okresného súdu zapríčiňoval prietahy v konaní, sťažovateľ uvádza: «Svedkyňa bola podľa dostupných informácií zamestnankyňou Žalobcu, a preto považuje nedoručenie predvolania za obštrukciu zo strany Žalobcu, ktorá bola tolerovaná zo strany konajúceho súdu. Vypočutie [REDACTED] bolo Žalobcom navrhnuté na pojednávaní konanom ešte dňa 29.01.2009, pričom do 17. 04. 2015 sa ju „nepodarilo“ ustanoviť na pojednávanie. To znamená, že svedkyňa sa dostavila na pojednávanie viac ako po 6 rokoch od navrhnutia jej výsluchu zo strany Žalobcu. Sťažovateľ má jednoznačne za to, že konajúci súd mal k dispozícii procesné možnosti akými mohol zabezpečiť účasť svedka na pojednávaní, avšak žiadnu z nich nevyužil.»

Sťažovateľ uvádza, že 24. septembra 2013 podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu okresnému súdu sťažnosť na prietahy v konaní, v ktorej konštatoval,

že od podania žaloby uplynulo už viac ako sedem rokov, no napriek tomu nedošlo zo strany okresného súdu k žiadnemu úkonu, ktorý by smeroval k ukončeniu predmetnej veci. Z tohto dôvodu podľa sťažovateľa konaním okresného súdu došlo k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj k porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ tiež v sťažnosti na prietahy v napadnutom konaní poukazoval na to, že konaním okresného súdu dochádza k porušovaniu aj ďalších zákonných ustanovení, a to konkrétne § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, a § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorého je súd povinný, len čo sa konanie začalo, postupovať v ňom i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sťažovateľ tiež poukazoval na to, že v konaní okresného súdu dochádza k neodôvodnenému predlžovaniu napadnutého konania, čo bolo a aj je na ujmu sťažovateľa, pretože sa tým zhoršuje jeho postavenie ako žalovaného pre prípad eventuálneho neúspechu v konaní, keďže ide o žalobu o zaplatenie, v ktorej si žalobca nárokuje okrem iného aj zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 14 % ročnej úrokovej sadzby od 10. augusta 2006 do zaplatenia, a taktiež sa navyšujú prípadné trovy konania na strane žalobcu, ktoré môžu byť sťažovateľovi dané k náhrade. Právna neistota a potreba kumulovať peňažné prostriedky pre prípad neúspechu v spore sťažovateľovi spôsobujú problém v tzv. „cash flow“, pretože uvedené finančné prostriedky by mohol/chcel použiť v rámci svojho podnikania efektívnejšie.

Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že ku dňa podania sťažnosti na ústavnom súde neexistuje žiadna odpoveď na sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní zo strany okresného súdu.

Dňa 4. septembra 2015 okresný súd vydal rozsudok č. k. 27 Cb 134/2007-189, ktorým rozhodol, že žalobu žalobcu zamietá (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

Sťažovateľ uvádza, že konanie na okresnom súde trvalo viac ako 8 rokov.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca 12. novembra 2015 odvolanie. Sťažovateľ namieta, že konanie na krajskom súde ako odvolacom súde trvá opäť už viac ako jeden rok, čo v súčte s konaním okresného súdu predstavuje dĺžku konania bezmála deväť a pol roka.

Sťažovateľ preto zastáva názor, že *„(ne)konaním Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 27 Cb 134/2007 a (ne)konaním Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 2Cob 30/2016“* dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a k porušovaniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ po poukázaní na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa posudzovania prieťahov v konaní (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, pozn.) uvádza, že pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetný spor bol po právnej aj faktickej stránke štandardnou vecou, ktorá bežne patrí do rozhodovacej právomoci súdov, a preto nie je možné dovolávať sa právnej alebo faktickej zložitosti veci, ktorá by mohla odôvodňovať dlhšie konanie na príslušných súdoch. Sťažovateľ uvádza, že *„v konaní v podstate išlo o to, že Žalobca žaloval Sťažovateľa (pasívne nelegitimovaného), že ho neupozornil na jeho výbery z bankomatu, ktoré boli realizované po zadaní správneho PIN kódu na jeho bankovej karte“*.

Vo vzťahu k správaniu účastníkov konania sťažovateľ uvádza, že v priebehu celého súdneho konania bolo jeho správanie štandardné, bol v konaní vždy súčinný a zúčastňoval sa aktívne pojednávaniu v predmetnej veci.

Vo vzťahu k postupu konajúceho súdu sťažovateľ zastáva názor, že postupom konajúcich súdov bolo jednoznačne porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález: „Základné práva Sťažovateľa podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa článku 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli postupom Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu v Bratislave porušené.

Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť Sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000,00 EUR, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave sú povinní uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Výšku finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje takto: *«Sťažovateľ s poukazom na predmet sporu, ktorého finančné vyjadrenie predstavuje 3 319,39 EUR s príslušenstvom (zaplatenie úrokov z omeškania, a to vo výške 14 % ročnej úrokovej sadzby odo dňa 10. 08. 2006 do zaplatenia), má za to, že neposkytnutím ochrany jeho práva zo strany súdov Slovenskej republiky na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov je bez mála 10 rokov v právnej neistote, počas ktorej musí počítať s finančnou rezervou pre prípad neúspechu v konaní. Právna neistota a potreba kumulovať peňažné prostriedky na prípadný neúspech v spore Sťažovateľovi spôsobuje problém s tzv. „cash flow“, nakoľko by uvedené prostriedky mohol/chcel použiť v rámci svojho podnikania efektívnejšie.*

Sťažovateľ dáva do pozornosti, že iba Žalobcom žiadané úroky z omeškania tvoria k dnešnému dňu (od 10. 08. 2006 do 06. 12. 2016) sumu vo výške 4 801,20 EUR. Ďalej, trovy konania ku ktorých úhrade môže byť Sťažovateľ zaviazaný, sú ku dňu podania tejto sťažnosti približne vo výške 3 000,00 EUR (odhad Sťažovateľa, ktorý vychádza z jemu priznaných trov konania súdom prvej inštancie vo výške 2 710,01 EUR). Na základe uvedeného Sťažovateľ musí pri svojom podnikaní „počítať“ s možnou úhradou istiny, príslušenstva a trov konania spolu približne vo výške 11 120,59 EUR. Prebiehajúci súdny spor a právna neistota v ktorej sa Sťažovateľ nachádza, preto značným spôsobom zasahuje do jeho postavenia na relevantnom trhu.»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného

základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v petite sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu bez toho, aby bližšie špecifikoval, v akom konkrétnom konaní tohto okresného súdu a krajského súdu (označením spisovej značky konania vedeného na okresnom súde, resp. krajskom súde, pozn.) malo k porušeniu jeho označených práv dôjsť.

Z obsahu sťažnosti však vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 Cb 134/2007 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 30/2016. Vzhľadom na uvedené ústavný súd preto ustálil petit sťažnosti sťažovateľa tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade *práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov*, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o *právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote*, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Podľa judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03, II. ÚS 478/2010) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05).

Ako zjavne neopodstatnenú ústavný súd podľa doterajšej judikatúry odmietne tiež sťažnosť, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010, II. ÚS 659/2014).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní 4. septembra 2015 vo veci samej rozhodol rozsudkom tak, že návrh žalobcu na začatie konania zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca odvolanie.

Ústavný súd zistil, že spis okresného súdu sp. zn. 27 Cb 134/2007 spolu s odvolaním žalobcu bol 1. februára 2016 predložený na konanie a rozhodnutie krajskému súdu.

Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti sťažovateľa okresný súd v predmetnej veci už meritórne rozhodol, pričom vzhľadom na žalobcom podané odvolanie proti rozsudku okresného súdu bol dokonca spis už mimo jeho dispozície, keďže ho okresný súd 1. februára 2016 predložil krajskému súdu na rozhodnutie o tomto odvolaní žalobcu. Sťažovateľ teda namieta zbytočné prietahy v postupe okresného súdu v čase, keď už tento o jeho veci nekonal.

S prihliadnutím na judikatúru ústavného súdu, keďže sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená v čase, keď už k prietahom v napadnutom konaní okresného súdu nedochádzalo (a to aj napriek tomu, že vo veci nebolo ešte právoplatne rozhodnuté), neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ tiež namieta, že aj konanie na krajskom súde ako odvolacom súde trvá opäť už viac ako jeden rok, a preto aj v tomto prípade podľa jeho názoru dochádza k porušovaniu ním označených práv.

Ako už bolo uvedené, predmetná vec bola krajskému súdu predložená 1. februára 2016, pričom ústavný súd tiež zistil, že na 31. január 2017 je nariadený termín verejného vyhlásenia rozsudku v predmetnej veci.

Podľa judikatúry ústavného súdu nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02,

I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Preto ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04).

Ústavný súd v nadväznosti na to poukazuje aj na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03).

Keďže v napadnutom konaní krajského súdu možno v najbližšej dobe očakávať vyhlásenie meritórneho rozhodnutia, pričom predmetné konanie netrvá ešte ani rok (napriek tomu, že sa sťažovateľ mylne domnieva, že toto konanie trvá už viac ako rok, pozn.), ústavný súd s prihliadnutím na svoju judikatúru konštatuje, že dĺžka napadnutého konania v okolnostiach daného prípadu nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie označených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2017